

G E H E I M

CONTACT TUSSEN DE CONFÉDÉRATION GÉNÉRALE DU TRAVAIL EN DE
EENHEIDSVAKCENTRALE.

Aan de doorlaatpost station Roosendaal meldde zich op 25 maart j.l. een drietal Fransen, dat bij contrôle een delegatie van het communistische Franse vakverbond, de Confédération Générale du Travail (CGT), bleek uit te maken. Het gezelschap bestond uit Marcel CAILLE, secretariaatslid van de CGT - die als leider optrad; André LUNET en Gabriël COISNE, resp. bestuurder van de Metaal- en de Textielbond der Confédération.

Aanvankelijk verklaarde CAILLE, dat hij als toerist naar Amsterdam wilde reizen en geen relaties onderhield met de vakbeweging in Nederland. Bij visitatie werd echter een brief op hem aangetroffen, gedateerd 16 maart 1957, van het bureau Buitenland der EVC gericht aan de secretaris-generaal der CGT, Alain LE LEAP te Parijs. Hierin werd de CGT uitgenodigd op 26 maart een delegatie naar het hoofdkantoor der EVC te Amsterdam af te vaardigen. Uit de bewuste brief was ook op te maken, dat de verbondsvoorzitter der EVC, J.F. REUTER, en LE LEAP voornoemd tijdens de jongste bestuursbijeenkomst van het Wereldvakverbond te Praag, ultimo januari j.l., hadden afgesproken dat de CGT zich met de EVC in verbinding zou stellen.

Voorts bleek CAILLE in het bezit van een verzameling aantekeningen over het laatst gehouden congres der EVC (in januari 1956). Deze had hij, naar hij zeide, bij zich opdat de delegatie zich over de positie van de EVC zou kunnen oriënteren.

Aan de genoemde personen werd de inreis naar ons land geweigerd.

Twee dagen later kwam het voltallige verbondsbestuur der EVC te Amsterdam bijeen. REUTER deelde mede, dat, aangezien de CGT-delegatie waarmee op die dag zou worden vergaderd, aan de grens was tegengehouden, op 26 maart een ontmoeting op Belgisch grondgebied, n.l. te Antwerpen, had plaats gehad, waaraan van EVC-zijde door hemzelf, de alg. penningmeester R. SMID, A. van RIJKOM, redacteur van "Werkend Nederland", en Maria J. WILLEMSSEN als tolk en secretaresse was deelgenomen.

- REUTER -

G E H E I M

REUTER zeide, dat het gesprek had gedraaid om de kwestie waarom de werknemers in Nederland nauwelijks in beweging zijn gekomen, hoewel de bestedingsbeperking en prijsstijgingen toch zo'n grote ontevredenheid hadden veroorzaakt. "Op hoog niveau", n.l. bij het secretariaat van het WVV, had deze zaak ook de aandacht getrokken. Daarom was hij in januari te Praag overeengekomen, dat enkele Franse kameraden in Nederland hun ervaringen zouden komen vertellen, opdat de EVC hiervan profijt zou kunnen trekken.

(REUTER ging in januari '57 naar Praag op speciaal verzoek van het WVV-secretariaat, dat had laten weten de verbondsvoorzitter zelf gaarne te zien verschijnen. Verwondering over het feit, dat de EVC de laatste maanden geen voet aan de grond heeft gekregen, was reeds binnenslands in EVC- en CPN-kringen geconstateerd).

Volgens REUTER's relaas hebben de Fransen het ontbreken van eenheid in de Nederlandse vakbeweging de grootste belemmering voor het voeren van actie genoemd. De situatie zou voor de communisten in de omringende grote landen gunstiger zijn: In Engeland en West-Duitsland is de vakbeweging onverdeeld en staan de communisten dus niet geïsoleerd; in Frankrijk heeft de CGT een grotere aanhang dan het Rooms-Katholieke en het sociaal-democratische vakverbond.

Naar de mening van de CGT-bestuurders zou de EVC dan ook de totstandbrenging van "eenheid aan de basis" als haar voornaamste taak moeten zien. De meest geëigende tactiek daartoe zou bestaan uit een dusdanige bedrijfsgewijze formulering van eisen, dat de meeste arbeiders zich daarachter willen stellen. De Fransen vonden het daarom minder juist, dat de EVC een centrale looneis - n.l. een algemene loonronde van 6% - had gesteld.

• Wat de strijdvorm aangaat, adviseerde de CGT hierover de arbeiders zelf te laten beslissen en nimmer de door de arbeiders gekozen weg aan kritiek te onderwerpen. In Frankrijk zou de ervaring zijn opgedaan, dat de arbeiders niet meer tot langdurige stakingen te bewegen zijn wegens de daaraan verbonden geldelijke offers. Daarom worden andere wapenen gehanteerd: overwerkstakingen, langzaam-aan-acties, stakingen van een uur van afdeling tot afdeling, waardoor de productie in het gehele bedrijf stagneert.

De acties moeten zich richten tegen de werkgevers en niet tegen de andere vakbonden, met dien verstande dat wel getracht moet worden de "reformistische" bestuurders te ontmaskeren.

De Fransen zeiden, dat ook in hun land door niet-communisten nog steeds wordt getracht de vakbeweging verder uiteen te scheuren en de afstand tussen CGT en het socialistische vakverbond te vergroten. Hiertegen zou de CGT steeds op haar qui vive zijn.

(De CGT is na de 2e wereldoorlog voortdurend in ledental achteruitgegaan. Kennelijk is het aantal der niet-communisten onder leden en sympathiserenden nog zo groot, dat de CGT - in tegenstelling tot het secretariaat van het Wereldvakverbond in Praag en de EVC-leiding in Nederland - in november 1956 geen duidelijke keuze tussen Hongarije en Moskou deed, doch in een verklaring uitsprak, dat de vakbeweging uitsluitend de materiële belangen der arbeiders heeft te verdedigen).

De Fransen brachten ook nog ter sprake de verhouding van de CGT tot de aangesloten bedrijfsbonden. Zij zeiden, dat de laatsten een grote zelfstandigheid bezitten zonder dat dit tot anarchie leidt. De vakbondspolitieke lijn wordt door de CGT bepaald.

Nadat REUTER zijn voren weergegeven relaas had beëindigd, volgde een gedachtenwisseling. De meeste leden van het verbondsbestuur der EVC brachten naar voren, dat de in Frankrijk gevolgde methoden niet zo maar in Nederland kunnen worden nagevolgd, daar de CGT in Frankrijk een veel sterkere positie inneemt dan in Nederland de EVC, die ook niet tot onderhandelingen met werkgevers wordt toegelaten. Overigens merkten meerdere verbondsbestuurders nog op, dat verschillende denkbeelden van de CGT-vertegenwoordigers niets nieuws voor hen behelsden.

REUTER deelde tenslotte mede, dat de Franse kameraden een bespreking met het voltallige verbondsbestuur der EVC op prijs zouden stellen. REUTER heeft toegezegd een dergelijke samenkomst op korte termijn te willen arrangeren. Over de plaats van samenkomst heeft hij zich niet uitgelaten.

mei 1957.